

mass-media și tehnologiei digitale, iar cererile de cărți digitale cresc. Asta înseamnă mai puțin spațiu pe rafturile pentru cărți de hârtie și mai multe spații comune pentru a împărtăși idei și a accesa tehnologii de ultimă generație, cum ar fi imprimantele 3D și realitatea virtuală.

Trebuie să depășim timpul când bibliotecile erau locuri în care doar se împrumuta o carte. E necesar să acceptăm ieșirea din „zona de confort” și să fim în pas cu schimbările. E nevoie să înțelegem necesitatea și valoarea serviciilor inovaționale în biblioteci.

Pentru noi, bibliotecarii, este necesar să fim în pas cu timpul, să găsim modalități mai sofisticate de a identifica și contacta acei oameni care au nevoie de serviciile noastre. Cineva ar prefera să solicite doar servicii on-line, unii vor prefera să citească în incinta

bibliotecii, alții vin doar pentru a se instrui sau a se relaxa. Este dificil uneori să-i facem pe oameni să accepte schimbările, dar totuși, de foarte multe ori, ei le așteaptă cu nerăbdare.

Odată cu realizarea Agendei ONU cu privire la Obiectivele de Dezvoltare Durabilă, comunitatea bibliotecară poate demonstra că este un partener eficient în aplicarea direcțiilor prioritare de dezvoltare globală.

„PE MINE M-AU MODELAT: VASILE-TATĂL, VASILE COROBAN ȘI VASILE VASILACHE...”: VLADIMIR BEȘLEAGĂ LA BIBLIOTECA „TRANSILVANIA”

Recent, la filiala „Transilvania” din cadrul Bibliotecii Municipale „B.P. Hasdeu”, a fost lansat un nou proiect cu genericul „Lectură generoasă”, coordonat de profesoara de limbă și literatura română Alexandra Tănase și susținut cu căldură de amfitrioana instituției – Parascovia Onciu.

Vom aminti cu această ocazie că doamna profesoară a mai coordonat timp de cincisprezece ani în spațiul filialei amintite Cenaclul literar „Ceaiul de la ora 16.00”, unde elevii de la Liceul Teoretic „Gaudeamus”, discipoli ai A. Tănase, își testau calea spre literatură cu eseuri, recitaluri din creația marilor scriitori, dar și din cea proprie, îndrumați și încurajați de

personalități marcante, cum ar fi acad. Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Vladimir Beșleagă, Ianoș Țurcanu, Vlad Pohilă, Andrei Strâmbeanu, Leo Butnaru și alții.

Noul proiect „Lectură generoasă” are drept motto inspiratul îndemn al marelui clasic Mihai Eminescu: „Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini din care vei întocmi înțelesul și filozofia vieții”, fiind în consens și cu vorba cronicarului Miron Costin, care zicea: „Nu iese alta și mai frumoasă, și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”.

Sunt îndemnați către această îndeletnicire de suflet pasionații de lectură din categoria adulților, în special, cei de vârstă nobilă, încununată de o experiență bogată de viață și de muncă, cei care au timp „generos” pentru a lectura și a discuta în cadrul „laborator(ului) de idei” opere valoroase din creația contemporanilor și nu numai. Organizatorii însă menționează că „Lectura generoasă” este deschisă tuturor doritorilor: elevi, studenți, tineri specialiști etc.

Eu, din copilărie, am avut sentimentul acut al timpului. Din adolescență, mi-am dat seama că cel mai mare dar pe care ți-l oferă Viața este timpul. Cu cât mai devreme însușești acest lucru, cu atât viața devine mai plină de sens.

Recenta ședință a avut loc în ajunul sărbătorii creștine Sfântul Vasile, pe stil vechi, în cadrul căreia a fost discutată cartea lui Vladimir Beșleagă *Tata Vasile în 73 de epizoade și XIV scrisori* unde, la inițiativa mea, a fost invitat și autorul. Drept urmare,

scriitorul a îmbrățișat cu bucurie invitația și a fost prezent cu soția Alexandra la eveniment, spre satisfacția și încântarea publicului.

Vladimir Beșleagă: „Am făcut naveta 40 de ani pe traseul Chișinău-Mălăiești (satul meu de baștină) la volanul mașinii mele modeste, dorind să conturez portretul verbal al tatălui meu – un țăran care muncea foarte mult, un om al timpului său. (...) Acum suntem în ajun de Anul Nou pe vechi, care se sărbătorește de Sfântul Vasile. Eu, la vârsta mea de nouă decenii, ajuns cu voia Domnului, vreau să vă spun că de la 2000 încoace, îmi notez din viața trăită ceea ce îmi amintesc, având chiar și un titlu pentru aceste consemnări – *Din memoria spontană*. Am avut mai multe interviuri, răspunzând solicitanților, între altele, și la întrebări privitor la modelarea caracterului meu. Și vreau să vă mărturisesc și vouă, aici, că pe mine m-au modelat trei alde Vasile: Vasile-tatăl, Vasile Coroban și Vasile Vasilache, fratele meu de condei.

Am o adevărată revelație de la întâlnirea cu voi, publicul meu drag, vreau să vă dau un test, desprins din Dostoievski, care spune că Frumosul va salva Omenirea. Sunt de acord, doar că eu vreau să-i dau o interpretare parabolică și anume că întruchiparea Frumosului e Femeia. Acesta e codul. În toată lumea acum vin la conducere femei, inclusiv în Republica Moldova. Femeile vor veni să schimbe lumea, adică să salveze omenirea. Eu, din copilărie, am avut sentimentul acut al timpului. Din adolescență, mi-am dat seama că cel mai mare dar pe care ți-l oferă Viața este timpul. Cu cât mai devreme însușești acest lucru, cu atât viața devine mai plină de sens.

Un precept popular spune că Omul în viața lui trebuie să crească un Copil (se poate și mai mulți), un Copac (se poate și mai mulți) și să sape o Fântână sau să construiască o Casă. Eu am crescut un fecior și l-am pierdut la 23 de ani, am sădit mulți copaci, iar de săpat – am săpat în Suflet, din care au izvorât cărțile mele. Eu mă consider martor al timpului meu și al generațiilor mele. Tatăl meu a avut harul povestitului și umorului. Și mama era o bună povestitoare. De la mama am împrumutat inteligența, de la tatăl – caracterul. Tatăl meu a fost dintr-o familie modestă. Bunelul s-a numit Luca Beșleagă și era de o înțelepciune proverbială.

Genul abordat în cartea *Tata Vasile în 73 de epizoade și XIV scrisori* este nuvelistica – am recurs la epizoade scurte. Tatăl a trăit în timpuri foarte grele, dar a fost descurcăreț. Mama mea a

decedat la 52 de ani, în 1965. După moartea mamei, iarna îl luam pe tata la mine la Chișinău. O dată s-a încăpățânat să plece iarna la Mălăiești, să-și ridice pensia, nu s-a mai întors, a murit așa cum își prevăzuse. Primind pensia, a tot împărțit de pomană la cei pe care-i întâlnea în cale. L-au găsit vecinii la câteva zile după ce își dăduse obștescul sfârșit.

Eu am început să scriu memoriile de la 60 de ani. Cel mai important în viața omului nu este ce face și cum face, dar Memoria, care este baza cunoașterii. Eu am citit mu-u-u-ult. Și acum citesc. O carte este valoroasă, dacă ea pătrunde în suflet și-ți trezește trăirile proprii. Am considerat că e de datoria mea să scriu această carte. Să știți că am o carte și despre mama.

Scriitura mea nu conține ficțiune, e adevărul adevărat, bazat pe documentele vremii și pe trăirile proprii și ale altor martori ai timpului. Eu am descris întâmplări reale, nu inventate. Consider că literatura modernă are mai mult menirea de a distra. Numele meu l-a salvat pe tata într-o situație critică, care a fost admiratorul culturii franceze. În concluzie, pot spune că viața omului e o trecere a timpului la infinit, important e să marcăm cu fapte clipa care ne este dată pe acest pământ. Acum am scos de la tipar la Editura Prut cărțile copilăriei. Continui să lucrez la o carte despre satul meu”.

În secțiunea a doua a întâlnirii, cei prezenți și-au împărtășit impresiile despre cartea *Tata Vasile în 73 de episoade și XIV scrisori*.

O cititoare fidelă a Bibliotecii „Transilvania”, Elena Penu, contabil de meserie, a rămas foarte impresionată de carte, amintind de tatăl ei care avea și el obiceiul ca după muncă, până a ajunge acasă, să mai treacă pe la crâșmă pentru o dușcă-două, fiind la fel de bun și mărinimos cu copiii proprii, dar și cu cei ai satului. Cartea i-a devenit una de căpătâi, considerând-o ca pe un leagăn al copilăriei. Lidia Muravschi, economistă, citind și recitind cartea discutată, a subliniat că ea – cartea – nu poate lăsa pe nimeni indiferent. Lidia Bulicanu, profesoară de franceză, de asemenea, și-a văzut părinții

---

Eu am început să scriu memoriile de la 60 de ani. Cel mai important în viața omului nu este ce face și cum face, dar Memoria, care este baza cunoașterii. Eu am citit multu-u-ult. Și acum citesc. O carte este valoroasă, dacă ea pătrunde în suflet și-ți trezește trăirile proprii.

---

cu ochii scriitorului Vladimir Beșleagă, apreciind adevărul în măsura timpului confirmat de amintiri răscolitoare.

Și pe mine, la rândul-mi, lecturând cu multă plăcere cartea *Tata Vasile în 73 de epizoade și XIV scrisori*, gândul m-a dus la tatăl meu Andrei, care era de o hărnicie și bunătatea proverbială. A săpat sute de fântâni în multe sate din nordul Moldovei, reușind să-și

facă „trudozile” și la colhoz, lucrând în calitate de conducător al brigăzii de construcții. În ciuda problemelor, greutăților, părinții puneau în prim plan munca, educația copiilor, respectul față de profesori și bătrâni, dar și unii față de alții.

Întâlnirea cu Vladimir Beșleagă s-a completat cu un frumos recital de colinde și urături, prezentate de copii de la Centrul de Creație „Convorbitorul” de pe lângă Direcția de Protecție a Copilului din sectorul Ciocana, fiind însuflețiți și dirijați de conducătorul artistic Nadejda Leahu. Conform tradiției, acestora li s-au oferit daruri: dulciuri, colaci, dar și pitaci; cu daruri tradiționale s-a ales și Vladimir Beșleagă, cel care a înveșnicit în carte chipul tatălui său, familiar tuturor celor care își regăsesc părinții în acest volum. Am auzit cum o parte din cei prezenți și-au împărtășit dorința de a-și scrie amintirile, fie chiar și pentru familie, dacă nu pentru o publicație în volum.

Evenimentul a fost întregit și de o bogată expoziție de cărți semnate de Vladimir Beșleagă, pregătită de gazde.

Consemnare: Raia ROGAC